

İLKSÖZ

Bir can gittiğinde, bir kandil söndüğünde kalbimde bir Selanik türküsü, “Bir Fırtına Tuttu Bizi” yankılanır ve bir şiir dökülür dudağımdan.

Nerede bir silah görsem ya da bir yangın yeri, durup sevgiyi haykıracağım. Bağdaş kuracağım bazen ateşin ortasına, Kars’tan Ardahan’a, bu memleketin kuşuna, kurduna sevdayı anlatacağım.

Ölümümüz sevdadan, yangınımız yalnız sevdadan olsun.

Kolay rastlanmıyor kimi yüreklere, bulunca mahşere kadar yaşamalı... Kış ortasında dokunmak gibi rengârenk çiçeklere, elmas bir broş gibi göğsünde taşımalı...

PİŞMANLIK

Ankara 2017

Sabaha karşı beyni zonklayarak uyandı Selin. Boğazı, gece boyu içtiği sigaradan yanıyordu ama içindeki yangının yanında hafif kalıyordu doğrusu. En güzel haftası olacağını düşünerek geldiği bu otel odasında yatağının sağ tarafındaki boşluğa daha fazla tahammül edemeyip kenardaki yastığa uzandı. Bir sarılamı olmalıydı, yoktu; okkalı bir küfür savurmak istedi sustu, bu durum kendi suçuydu.

30'larının sonlarında koca bir kadın olduğunu unuttu, hıçkırıklara boğuldu.

Rimeli akmıştı muhtemelen, yalnızlığın tek güzel tarafı olan kimseciklerin görmeyecek oluşu işine geldi bu kez. Konsülün üzerindeki şikâyet ve dileklerin yazılması için koyulan not defterinden bir kâğıt kopardı ve yazmaya başladı.

"Bazen ne dersin de anlatamazsın yine de hissettiklerini... Kader kurbanıyken hayıflanmak kolay da, suçlu kendisiyken anlatmak züldür insana... "Tepeden tırnağa haklı" dersin.

Özrün, af dilemen de hükümsüzdür, artık ihya olmaz bir derbedersin.

"Pişmanlık, regret, rimpiangere", ne dersin de işte, yaşarsın her lisanla,

Avunmak için, dudaklarında Özdemir Asaf'lı bir şiir, gerçekte ver yansınla...

"Ama ben en çok şeyi
En kısa zamanda sana söyledim,
Yalnız sana ..."

IŞIK AİLESİ

Ankara 1980'li yıllar

Selin'in ailesi olan Işık'lar, Ankara'da orta dereceli bir semt-teki kiremit rengi, ahşap kirişlemeli*, bir duvarı edirnekari** olan bir evde beş kişi ikamet ederdi: Selin, annesi, babası, ağa-beyi ve teyzesi...

Hümeyra Selin'in tüm dünyası, Selin ise adeta onun uy-dusuydu. Aynı odada yatarlardı. Sonradan “vintage”*** olarak nitelendirilecek olan, güneş güzel gözlerini açıp kirpiklerini kırıştırdığında yüzlerce ışığın dans ettiği pirinç karyolanın en kocamanını teyzeye vermişti Selin, ceviz viyana gardırobun büyük tarafını da...

Dünyanın en güzel kadınıydı teyzesi. Vatanı Asya olan ya-semin gibi kokar, belki de bundan mütevellit sıcacık bakar, kahramanlık masalları anlatır ve gözlerinde hareler oluşana dek gülümserdi.

Evdeki tek sığınağı oydu. Arife sorarlardı ya hani, duası kabul olan birini bilir misin? Derdi ki, “Duası kabul olanı de-ğil ama duayı kabul edeni bilirim. Sen gönlünü ona ver.”

Umudun bittiği yerdeki mum ışığı misali “Kimsin?” diye seslendim. “Kimsesizliğindeki kimsenim” dedi. Hümeyra da böyleydi.

Anne ve babası bitmek bilmez kavgalara tutuştuğunda kor-kulu gözlerle teyzesine bakar, o “Hadi Selincim, sen odaya git kapını kapat!” dediğinde kapıyı sıkı sıkı kapatır, boyundan büyük bebeği Ayşegül'e sarılırdı.

* Ahşap kirişlemeli: Ahşap döşemelerde yaklaşık 50 cm ara ile kirişler koyma.

** Edirnekari: Barok ve Rokoko üslubunu baskın şekilde hissettiren ağaç işleri sanatı.

*** Vintage: Belli bir geçmişi olan, belli bir dönemi temsil eden eşya.

Sesler yükseldiği anda koşarak gelir, “Teyze beni kurtar!” diye bağırırdı.

Kavganın ortasına girmenin ne kötü olduğunu tecrübele-riyle öğrenmişti. İtilip kakılmış, arada kalmış, duyduğu cümlelerle yüreği mengene misali sıkışmıştı.

Ayşegül, kocaman gözleriyle ona bakarken dolabın içine sakladığı defterini çıkarıp yazmaya başladı.

Genelde kendini suçlayan yazılar olurdu bunlar...

“Keşke bugün pasta yapacağım diye unla suyu karıştırıp annemi kızdırmasaydım. Bana öfkelenmeseydi, babamla kavga etmezdi. Bir daha ölene kadar pasta yapmayacağım.”

Koca bir söğüt ağacı vardı evlerinin olduğu sokakta. Bazen kulaklarını kapatarak, lüle lüle saçlarını rüzgâra bırakarak ora-ya kaçardı. Arasın dursunlardı Selin’i. Ona neydi.

Yaşlı söğütün gölgesindeki şekillere bakar, anne, baba, ağabey bir de teyzenin olduğu, kurabiyelerin piştiği, teyzenin hiç evlenmediği, herkesin gülümsediği bir aile resmi çıkartırdı o gölgelerden. Söğüt, başlı başına dallarını sarkıtıp kendisini kucaklayan bir anaya benzerdi. Ağaç altları değil miydi zaten sevdalıların buluşup aşkını anlattığı, yolcuların dinlenip so-luklandığı, miniklerin güvenle oynadığı, yaşlıların gövdesine yaslanıp huzurlandığı... Dallarında nice sırlar gizliydi kim bi-ler; ne sevdalar, ne anılar, ne acılar...

Bazen ortalık süt limanken, hani durup dururken, yüreği-ni demirden bir el sıkır gibi olurdu. Yıllar sonra gün içinde bir sürü olayın içinde didişip dururken, beyninde düşünceler Ortaköy’de, “Bizden al ablaaa!” diye bağırarak kumpirciler gibi iç içeyken, kendine soracaktı: “Ben bir şeye üzül-müş-tüm. Neydi o?”

Bahar geldi, hava mis, sağlıklıyız üstelik... Umudumuz omuzda, bugünü de devirdik.

Tam bu hislerle avunuyorken, bir yerlerden gelip vuracaktı sessizlik; ben bir Şeye ũzũlmũŕtũm, neydi o?

Aramızda sefer farkı vardı. Birimiz huncahunç dolu 08.15 vapurunda, diğeri geç kalanların koŕuŕturduđu 08.45'teydi. Olsundu, gũn gelir bir yolcu erken uyanır, beriki uyanamaz, seferler deđiŕir, yollar keŕiŕirdi.